

כָּרוּךְ אַתָּה יְיָהּ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר שָׁנָה מְעִינִי
וְתוֹמָה מַעֲפָפִי: וַיְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְיָהּ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי

עוֹלַת רֵאִיָּה

תכונתם הגופנית, מגיעים לידי משבר, ע"י המכשולים הרבים העומדים נגדם, גם כשהמכשירים את הכחות הגופניים למפעלם המלא מוצאים כ"כ הרבה מניעות ועכובים, גם אז מופיע הוא, כחסד אל גבור תמים דעים, זרם חיים רוחניים מהמקור העליון של הנשמה, המחדש רוח גבורה ונותן כח חדש לעמל החיים ולמפעלותיהם המגמתיות. וזהו הכח האלהי הנתון במתנת שדי, מידי אדון כל הנשמות, ליצוריו החוסים בצל כנפיו, לעמוד להם בעת כלות כחם. "ועד זקנה אני הוא, ועד שיבה אני אסבל". ועל פליאת המעין הזה, המפכה ועולה להזרים חיים ועצמה, גם בעת אשר הכח החמרי כבר בא עד הגבול של החלישות והעיפות, אנו מברכים: הנותן ליעף כח.

בא"י אמ"ה, המעביר שנה מעיני ותנומה מעפעפי, ההכרח של השינה בא בתכונה כפולה, העיפות הנפשית, אחרי אשר מלאה חקה בעמלה החיוני, לקבל רשמים מכל הסביבה, לעבדם עבור רוחני, ולהביאם לאוצרה הרוחני פנימה, זאת היא הגורמת לדרוש בחזקה מנוחה נפשית פנימית, להעתק מן העולם הסובב ומכל רשמיו המרעישים בחקיקתם. זאת היא הפעולה הנפשית של השינה, הבאה בעקרה ביחס להעינים, הכלי המקשר את הנפש אל כל העולם החי והרוגש אשר מסביב לו. זאת היא השינה העמוקה, הבאה מתוך תביעתה של המרגעה הנפשית, אבל עם זה מתחברת היא התביעה של התנומה, הבאה בעקב הלאות של הכח החמרי, הניכרת על האברים החיצונים, שהמקום היותר מסוים וקודם לכל האברים להיות מורגש בהם הכרח דרישה זו הם העפעפים, בתור כלים להאבר הפלאי, ראי הנשמה, העין, שעליהם שוכנת היא התנומה הקלה והחיצונה, שתי אלה יחד הן המפריעות את המשכתן של פעולות החיים הערים והרעננים, בצד הרוחני והחמרי גם יחד. הרוח המתאזר חיל ע"י מנוחת השינה וכלי הבשר המתכוננים להיות כלים מכשירי המפעלים הנכבדים לתעודת החיים, שניהם יחד מוצאים את מטרם בברכת ד' ע"י המנוחה המבורכה של השינה, שהאדם מתחדש ע"י כבירה חדשה בכחותיו הרוחניים והחמריים. והגנו מברכים ע"ז: המעביר שנה מעיני ותנומה מעפעפי.

ויהי רצון מלפניך ד' א"י אבותינו שתרגילנו בתורתך, ודבקנו במצותיך. אחרי שבאה ההודאה על חדוש החיים, הפנימיים הנפשיים, והחיצוניים הגופניים, ע"י העברת השינה מעינינו והתנומה מעפעפינו, הגנו שבים להתפלל לד' אלהינו, המשפיע עלינו את קדושתו כפי המדה של הטהרה הקדושה והדבקות שלנו עמו יתברך, ויותר מזה מה שהוא יותר פנימי בסדרי הקדושה, המושפעים בנפשיותנו, מצד קדושת האבות, שבשביל כך אנחנו קוראים אותו ב"ה בשם: אלהי אבותינו, שיהיה כח החיים הפנימי, המתחדש בנו לפעולותינו החיוניות, במשך זמן היקיצה והמפעל בחיים, מתאים אל מגמתו העליונה ע"י נטית הקודש. שתרגילנו בתורתך, החיים הנפשיים הפנימיים הם הולכים ומפכים בורמיהם, באדם פנימה, במהירות והטבעה עמוקה, שרק ע"י ההרגל של הופעתה של תורה בתוכיות החיים, ישוּבו

תפלת שחרית

עז

אבותינו שְׁתַּרְגִּילֵנוּ בְּתוֹרַתְךָ וְדַבְּקֵנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְאֵל תְּבִיאֵנוּ לֹא
לְיַדִּי חַטָּא וְלֹא לְיַדִּי עֲבָרָה וְעוֹן וְלֹא לְיַדִּי נִסְיוֹן וְלֹא לְיַדִּי בְּזִיוֹן

עוֹלַת רֵאִיָּה

החיים להיות זורמים בטבעם ע"פ קדושתה של תורה, והעברת השינה הפנימית מהעינים תהפך לברכה ולחיים נצחיים לאדם, והמפעלים החיצונים של האברים, העומדים כבר הכן להכשרת פעולותיהם ע"י העברת התנומה מהעפעפים, יהיה הכח המנוצח עליהם ע"י אברי הגויה כולה מקודש ומטהר, ע"י מה שתדבקנו במצותיך המעשיות בכל מפעלי אברינו כולם, בכל מערכות חייהם, ותהינה התורה הפנימית, והתגלויות המצות החיצוניות, קשורות בקשר הקודש בקרבנו, לעומת החיים הפנימיים והחיצוניים המתחדשים בקרבנו ע"י המרגוע של מנוחת השינה, שעברה עלינו בברכה לחדוש העז והאומץ, הנפשי והגופני, במלואם השלם, ואל תביאנו לא לידי חטא, ולא לידי עברה ועון. שלש בחינות בשמירת

האדם ממכשול, יש מכשול, שבא מפני חסרון מוסרי בטבע הנפש ותכונת המדות, הנזות לאיזה כיעור וקלקול, שזהו הענין של חטא, שהוא מצין תכן של חסרון, ויש שהאדם איננו כ"כ בעל חסרון בטבע מדותיו, אבל לא נקלטה יפה בנפשו חובת השמירה של חק ומשפט כתוב, של שמירת התורה והמצוה, שהעברניות גדול במהלך חיי האדם, תכונת העברניות הזאת, שלעבור על דין ומשפט שבתורה הוא ענין אפשרי לה, זהו בכלל עבירה, ויש שהאדם איננו עברני בטבעו, ולא נקל מהתאות, שאין פחיתות המדות כ"כ ניכרת בהן, אבל העיות ביחס לקדושת התורה הוא גדול ע"י, וזהו בכלל עון, כדי להנצל משלשת הפגמים הללו, פגם התכונה הנפשית, ופגם חלישות הקשר עם החוק, ופגם הנטיה המיוחדת לעיות דרך הישרה באיזה פרט מיוחד, הגנו מבקשים ואל תביאנו לא לידי חטא, על הראשונה, ולא לידי נסיון, יש שהאדם כבר כבש לו את דרכו בחיים, והולך הוא לתומו ע"פ כל אותו המצב שהוא נתון בו, כבש כבר את המכשולים הטבעיים שבתכונותיו הנפשיות, עמד כבר נגד כל המפריעים הסובבים אותו בחברה, העמיד כבר את נקודת רצונו להשכיל ולהיטיב, אך לפעמים פתאום הוא מוצא את עצמו במצב חדש, בסביבה חדשה, בעולם חדש, נשטף מורמים חדשים המתיצבים לעומתו, מה שלא עלו כלל על לבו שהם יבאו כנגדו, זהו תכן הנסיון, שצריכים או לחדש את כל מעמד החיים הרוחניים, ולהתאזר בגבורה חדשה מקורית ממבוע הנשמה, להיות נשאר עומד בקדושתו ומלא צביון תומתו, וזאת היא הבקשה שאנו מבקשים, שלא יביאנו ד' לידי נסיון, שלא תבא לידינו הפתעה חדשה בארחות חיינו, שלא יהיה לנו זמן ואפשרות להסתגל אליה ולכבוש לנו את מסלתה, באפן שנוכל ללכת בארץ ישר ותמים, העולה למעלה אליה ולכבוש לנו את מסלתה, באפן ומצותי אשר צוה אותנו לטוב לנו כל הימים.

ולא לידי בזיון. הכבוד הוא המעמיד את החיים הרוחניים של האדם